

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. október 18.
(csütörtök)

Földvári Tibor

JÓ SZÓ VAGY ROSSZ HÍR

Énekek: 425, 651

Lekció: 4Mózes 13

Alapige: 4Mózes 13

Azután pedig elindult a nép Haseróthból, és tábort ütöttek Párán pusztájában. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Küldj férfiakat, hogy kémleljék meg a Kanaán földét, amelyet én adok Izráel fiainak; az ő atyáiknak mindenik törzséből egy-egy férfiút küldjete, mind olyat, aki főember közöttök. Elküldte azért őket Mózes Párán pusztájából az Úr rendelése szerint; és azok a férfiak mindnyájan főemberek voltak Izráel fiai között. [...] Ezek ama férfiaknak nevei, akiket elküldött Mózes a földnek megkémlelésére. És nevezte Mózes Hóseát, a Nún fiát Józsuénak. És mikor elküldte őket Mózes a Kanaán földének megkémlelésére, monda nékik: Menjetek fel erre dél felől, és hágjatok fel a hegyre. És nézzéte meg a földet, hogy milyen az; és a népet, amely lakozik azon: erős-é az vagy erőtlen, kevés-é az vagy sok? [...] Felmentek azért, és megkémlelték a földet a Czin pusztájától fogva mind Rehóbig, odáig, ahol Hamáthba mennek. És felmentek dél felől, és jutottak Hebronig; voltak pedig ott Ahimán, Sésai és Thalmi, az Anák fiai: (Hebron pedig hét esztendővel építettett elébb, mint az égyptomi Czoán). Mikor pedig eljutottak Eskol völgyéig, lemetszettek ott egy szőlővesszőt egy szőlőfürttel, és ketten vitték azt rúdon; és a gránátalmákból és a fügékből is szakasztottak. Azt a helyet elnevezék Eskol völgyének; a szőlőfürtért, amelyet lemetszettek onnét Izráel fiai. És visszatértek a föld megkémleléséből negyven nap múlva. És mentek, és jutottak Mózeshez és Áronhoz, és Izráel fiainak egész gyülekeze-

JÓ SZÓ VAGY ROSSZ HÍR

---

téhez, Párán pusztájába, Kádesbe; és hírt vittek nékik és az egész gyülekezetnek, és megmutatták nékik a földnek gyümölcsét. Így beszéltek néki, és ezt mondták: Elmentünk arra a földre, amelyre küldöttél minket, és bizonyára tejjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse! Csakhogy erős az a nép, amely lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott. Amálek lakik a dél felől való földön, és Khitteus, Jebuzeus és Emoreus lakik a hegyeken; a tenger mellett, és a Jordán partján pedig Kananeus lakik. És jóllehet Káleb csendesítette a Mózes ellen háborgó népet, és azt mondta: Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírnunk azzal; Mindazáltal a férfiak, akik felmentek vele, azt mondták: Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál. És rossz hírét vitték annak a földnek, amelyet megkémleltek, Izráel fiaihoz, mondván: Az a föld, amelyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, olyan föld, amely megemészti az ő lakóit; az egész nép is, amelyet láttunk azon, szálás emberekből áll. És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok voltunk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok voltunk.

Imádkozzunk!

Micsoda kiváltság az, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézusért Szentlelked és Ígéd által itt vagy, munkálkodsz. Átéldhetjük azt a csodát, hogy nemcsak esetleges meghalásunkkor viszel sasszárnyon az égbe, hazamehetünk, hanem a földi életünk minden napján tapasztalhatjuk: „de akik az Úrban bíznak, szárnyra kelnek mint a sasok”. Köszönjük, Urunk, hogy egyedül te tudsz megtartani bennünket, és áldunk, hogy mindezt a te dicsőségedért, hogy a te isteni szentségedet, személyed nagyságát ugyanakkor atyai szeretetednek a mélységét is kimutasd – s ahogy hallottuk a köszöntés igéjében is –, hogy igazoljad hűségedet.

Megvalljuk, Urunk, hogy mi olyan könnyen lehetünk hűtlenek, bocsásd meg ezt. Bocsásd meg, amikor a hitben elgyengülünk, megállunk a futásban, megfáradunk. Köszönjük, hogy te akkor is felemelsz.

Áldunk, hogy az Úr Jézus tökéletesen engedelmes volt neked és köszönjük, hogy ő a mi Megváltónk és Megtartónk. És azt is, hogy ő nevezett bennünket is barátainak.

Áldunk, hogy a te Ígédet is adod ma nekünk. Köszönjük, hogy a hétközi istentiszteleten is te lehetsz a középpontban, és kérünk, hogy ma is, amikor rád tekintünk, csodáljunk téged és csodálhassuk a te Ígédet és engedelmeskedhessünk annak.

Az Úr Jézusért hallgassd meg imádságunkat, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Az Ószövetség nyelvén, a héber nyelvben nem találunk az ígéretre külön szót, hanem egy kifejezéssel beszél ígéretről Isten kijelentése, amit így lehetne legegyszerűbben visszaadni: jó szó, szép szó. Van, amikor a jó szó kifejezés mellé Isten többször is hozzáteszi azt, hogy ő ezt a jó szót esküvel is megerősítette, tehát biztos be fog teljesedni. Mikor ez az egyszerű tény eszembe jutott ezt a történetet olvasva, akkor arra gondoltam, magyarul, ha kimondanánk, hogy ígéret földje, akkor így mondhatnánk a héber gondolat szerint: a jó szó földje.

És hogyha megint a magyarnál maradunk: mennyi jó szót mondtak ezek a kémek arról a földről – hallottuk –, viszont mégis rossz hírt vitték, terjesztették Mózesnek is, a vezetőknek meg a népnek. Látszólag, mintha ígéretről beszéltek volna, jó szóról a földdel kapcsolatban, de épp az ellenkezőjét tették, nem a jó szót mondták, hanem a rossz hírt. Azért mert hitetlenek voltak, és a hitetlenség nézőpontját értették magukra, a népre, a földre. Végig erről beszél sajnos az a tíz kém, Józsuét és Kálebet kivéve a tizenkettes csapatból. Ugyanakkor az is igaz, hogy ebben a történetben minden negatívum ellenére éppen ebben látszik majd meg, hogy milyen az Isten ígéretében bízó hívő embernek a nézőpontja.

Először röviden megnézzük, hogy miért és hogyan terjesztették a rossz hírt, aztán hogy éppen az ő szavaikban és az erről szóló kijelentésben mennyire felragyog az a jó szó, amit aztán mi újszövetség nyelvén Evangéliumnak szoktunk mondani, aminek a része az ígéret is.

A Mózes 4. könyvéről, ahogy hallottuk a bevezetőket az elmúlt istentiszteleteken, bemutatja, hogy hogyan vitte be Isten a Sínai szövetségkötés időpontjától kezdődően az ő népét a pusztai vándorlás során az ígéret földjére. Mivel hitetlenek voltak – és éppen ez a két rész mutatja be ennek a szörnyű igazságát –, ezért nagyon hosszú idő telt el, negyven év. Ha ez nem következik be, akkor – gondoljunk bele – milyen izgalmas történetet olvashattunk volna itt is már, valamint a folytatásban, hiszen a Sínaitól Isten elviszi őket néhány hét alatt, maximum pár hónap alatt Kánaán földje közvetlen határához, Párán pusztája, Kádes vagy Kádes-Barnea. Ezek ott vannak már nagyon közel a határhoz, és valóban nagyon izgalmas lett volna, hiszen hamarosan örökségül kapják az ígéret földjét, a jó szó földjét.

Mózes 5. könyvéből megtudjuk, hogy a nép kérte is, hogy küldjünk kémeket, mert ez szokás volt. Emlékszünk, hogy Józsué könyvében Jerikót is kikémelelik majd. Itt azt látjuk, hallottuk a 13. rész első verseiből, hogy Isten maga rendeli el. És ebben rögtön szeretném felragyogtatni az ő kegyelmes, irgalmas szeretetét is népe iránt: a kérésüknek enged, és ő is megparancsolja, hogy igen, akkor menjetek és nézzétek meg a földet.

Amit Mózes mondott ennek a tizenkét kémnek, az tulajdonképpen az Úr szava volt. És itt kezdődik a probléma. Nem olvastam föl, hogy mit mondott Mózes nekik, mert az nagyon jól kiderül a beszámolójukból. Hogy milyen feladatot kaptak, küldetést, amit teljesítettek maradéktalanul, és elmondják az információkat, elmondják a hírt. Csak ez a szörnyű, hogy a tizenkettőből tíz nem a jó hírt mondja, hanem rossz híret terjeszti annak a földnek. Teljesítik a küldetést, de hitetlenül gondolkodnak, szólnak, tesznek.

A 10. részben olvastuk ott a legvégén, hogy milyen ünnepélyes kijelentéssel indult el az Úr sátora, a szent láda, amikor elindult a nép a táborból, aztán amikor letáboroztak, akkor is mi hangzott el az Úr jelenlétével kapcsolatosan: győzelmi elindulás, az Úr jelenléte biztos tudata. Ennek a 10. résznek a 22. versében Hóábáknak mondta Mózes, hogy: jót ígért az Úr nekünk, jót, jó szót mondott. Ez a kiindulás. És azt látjuk, hogy a közvetlen célnál épp az ellenkezője jellemzi ezt a tíz embert, mert egyszerűen nem hisznek. Sok mindenben engedelmessé váltak, de amikor elkezdik hitetlen szempontból végiggondolni a küldetésük teljesítésének dolgait, akkor rossz híret viszik a földnek. Olyan egyszerű kimondani, hogy önmagukra, a körülményekre, az ellenségre tekintenek, nem az Úrra, nem az Úr jó szavára, ígéretére, és ezért viselkednek úgy, ahogy.

Az is olyan megdöbbentő a történetben, hogy amikor Káleb bátorítaná őket, hogy: de hát figyeljetelek – és hallottuk a Káleb szavait –, akkor kezdik el igazán a rossz hírt mondani. Az a kifejezés, ami itt szerepel az ősi nyelven, az így adható vissza: pletyka, rágalom, rosszindulatú beszéd, susmus. Egy olyan alapjelentésből jön az állítmány, olyan állítmányból származik, hogy valami lassan lecsúszik vagy lassan lefolyik, tehát benne van a lassúság gondolata, de a jelentésben benne van az is, hogy valami nagyon negatív a beszédre nézve – rágalom.

Amikor a rossz hírt terjesztették, ez rágalom volt, mert honnan tudták ők azt, hogy megemésztik az a föld a lakóit. Miben látták? Hiszen előtte nagyon pozitívan beszéltek róla. Valami olyasmit mondtak, ami pontosan az ellenkezője volt annak, valószínű, amit láttak is. Csak annyira áthatotta őket a rossz hír, annyira hitetlenek voltak már, hogy amikor hallják a bátorítást, pontosan az ellenkezőjét mondják: hogy mondhatsz ilyent Káleb, pontosan az ellenkezője igaz annak, amit mondtál. És azt látjuk, hogy amit a földről mondanak ott a célnál, az éppen az ellenkezője annak, mint amit Isten mondott.

Olyan jó az a leírásban, hogy nem is szerepel ott az Úr neve. Jelzem, hogy még Káleb beszédének a leírásában sem akarta az Úr Lelke, hogy Mózes leírja, hogy de az Úr ezt mondta nekünk. (A 14. részben már szerepel az Úr neve.) Teljes mértékben hiányzik gyakorlatilag ennek a résznek a

nagy többségéből az Úr neve említése, mert annyira hitetlen itt minden. Én ebben értettem meg a hívó szempontból, az Úr személye, az Úr ígérete szempontjából értelmezett bátorító üzenetnek a dolgát. Pontosan az Úr neve hiányával, hogy nem gondol az Úr ígéretére ez a tíz kém, ezzel mutatják be azt negatíve, hogy milyen az, amikor viszont gondolhatnak.

Néhány jelzőt említek csupán vagy kifejezést, ami jelzi ebben a részben is ezt, de újra hadd jelentsen ki: hiányzik az Úr neve. Az elején hallhattuk, az a fölvezetése a történetnek, mindennek az eleje: „és szóla az Úr Mózesnek”. 4. vers: „Elküldte azért őket Mózes Párán pusztájából az Úr rendelése szerint...” Aztán, ahogy folytatódik a történet, ott már nincs ott az Úr, nincs ott az Úr szava. Milyen érdekes – és először ezt hadd emeljem ki –, a Károli-fordítású Bibliában a 28. vers az újfordítású Bibliában a 27. Így van a Károliban: „Így beszélének néki, és ezt mondták: Elmentünk arra a földre, amelyre küldöttél minket, és bizonyára tejjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse! Csakhogy erős az a nép, amely lakja azt a földet...”.

Ez a „csakhogy” jelzi, hogy ők, amikor beszélnek a földről pozitíve látszólag, már akkor is a szívükben, a gondolataikban, a beszédükben és a tetteikben is – a folytatásban – ott van, hogy „csakhogy”. Ez az, amikor önmagára, a körülményre, az ellenségre néz az Isten népe tagja vezetője, közössége.

Ezt a „csakhogy”-ot mi előzte meg? Lehetett volna így is mondaniuk, mert majdnem mindig így szerepel: elmentünk arra a földre, amelyre küldöttél minket, Mózes. De hogy olvastuk az elején? „És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Küldj férfiakat, hogy kémleljék meg a Kánaán földét, amelyet én adok Izráel fiainak...” – ahova az Úr küldött általad. Illetve lehetne így is mondaniuk: elmentünk arra a földre, amelyet az Úr ad az ő népének, nekünk.

Amikor Isten beszél a 14. részben és mondja az ítéletet, akkor a 30. versben így szól: „És nem mentek be arra a földre, amelyre nézve felemeltem az én kezemet, hogy lakosokká teszlek abban titeket...”. „Amelyre nézve felemeltem a kezemet”, tehát meg is esküdtem. Nem mentek be arra a földre. Ennek a versnek az elején is már oda lehetett volna tenni, hogyha bíznak az Úrban, ahol mindig szerepel, hogy azt a földet, amit az Úr ígért nekünk, amire az Úr esküvel ígéretet tett. Ennek a versnek a végén ez volt: „bizonyára tejjel és mézzel folyó az”. És mindig ott van az adott helyeken: amint az Úr megígérte. Ők meg ennyit mondanak: „bizonyára tejjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse” – még mutatják is a gyümölcsöt, azt a hatalmas szőlőfürtöt, de nincs ott, hogy amint az Úr ígérte.

Nincs a gondolataikban az Úrra utalás egyáltalán. De ez a hiány számomra éppen a bátorítás akar lenni az Úr igéje üzenetében: de jó, hogy hiányzik az Úr neve, hogyha hitetlenségéből fakadnak ezek a mondatok.

És mennyivel másképp viselkedik az Úr népe tagja meg közössége, ha elmondja ezeknél a nagyon jó, pozitív jellemzőknél: ahogy az Úr mondta, amint az Úr megígérte. Most a tíz kém nem így gondolkozott.

Emlékszünk-e arra, hogy mikor ígérte meg az Úr először Ábrahám-nak, hogy ez az egész föld az övé lesz? Mert vissza kell mennünk egészen a Mózes 1. könyve kezdeti részeiig. Majd könnyű lesz megjegyezni, mert az is 13. rész a Mózes 1. könyvében. Ahogy utánanézttem, Mózes 1. könyve 12. részében elhívja Ábrahámot, akkor még ugye Ábrám a neve, és amikor odaér Kánaán földjére, akkor Béthelnél mondja neki, hogy ez a föld, amit neked adok. De az egész föld a tied lesz és járd be, az Ábrahám-nak az egyiptomi kiruccanása után van, amiről emlékszünk, hogy az hitetlenségéből is fakadt az ő részéről, majd aztán az a történet, hogy megadja a lehetőséget Ábrahám, hogy Lót válasszon, és Lót kiválasztja Sodoma és Gomora környékét. És utána van, hogy Isten mondja Ábrahám-nak, hogy: Ábrahám, nézz szét, nézz körbe, ez az egész föld a tied lesz. Ezt az egész földet neked adom. Járd be! Minden a tied lesz. Még az is, amit Lót magának választott, az is a tied, mert neked ígértem, meg az utódaidnak.

Már akkor megígérte az Úr és ott van, hogy: amit neked ígértem. És sejtik-e a testvérek, hogy melyik várost említi a Mózes 1. könyve 13. része, amikor Isten mindezt megígérte Ábrám-nak, Ábrahám-nak? Hebront. Milyen érdekes, hogy itt a 13. részben a Mózes 4. könyvében valamiért Hebronnal különösen foglalkozik a leírás. Itt hallottuk a felolvasásból: „És felmentek dél felől, és jutottak Hebronig...”, ott voltak az Anák fiai – most nem mondom a nevüket – „...(Hebron pedig hét esztendővel építetett elébb, mint az egyiptomi Czoán)” – görögül Tánisz. A Krisztus előtti 2. évezrednek az elején épült, tehát nagyon régi, már Ábrahám idején is fontos központ volt, aztán kiépült. Anák fiai lakják, tehát hatalmas óriások lakják, hihetetlen erős város.

Hebronnál adta Isten az ígéretet Ábrahám-nak. És ha továbbmegyünk az Ábrahám történetében, látjuk, hogy hol is volt, melyik város mellett volt a temetkezési helye Ábrahám-nak: Makpelá barlangja. Amikor a felesége, Sára meghalt, emlékszünk, hogy az volt az egyetlen hely, amely tényleg az övé volt örökségképpen. Majd nézzük meg, hogy a Makpelá barlangja, az Hebronnál van. Hebron mindig is fontos szerepet töltött be Izrael népe történelmében. És ez a barlang, Makpelá barlangja mint temető, temetkezési hely.

Valószínű mi is megyünk majd mostanában a temetőbe. Ebben az időszakban ez szokás, rendbetenni a sírokat, mi is szoktunk menni édesanyámmal, mert a temetés után a sír rendbetételével jelezzük, hogy mi várjuk a feltámadást, és hisszük, nem a halotthoz megyünk, hanem tisztességet adunk elhunyt szerettünk földi maradványainak és várjuk a feltá-

madás drága ígéretét. Ábrahám számára a temetkezési hely jelezte, hogy ezt az egész földet az Úr nekem adta – múlt időben mondom –, hiszen ha már a temetkezési hely az enyém, ez már az enyém. De az Úr az egész földet ígérte nekem, és most jött el az ideje, amikor Mózes 4. könyve 13. részben leírt történetet olvassuk. És Hebront említi az ige.

Nem tudom, hogy azok a kémek mind-e vagy akik ott jártak – Káleb biztos, hogy járt ott –, de ha a többiek közül valaki járt ott, érdekelte-e, hogy hogy is van a sírhely. De az is látszik, hogy nekik nem mond semmit, hogy Hebron, az isteni ígéreteknek a városa.

Káleb pontosan az ellenkezője. Józsué könyve 14. részében olvassuk, amikor odamegy Józsuéhoz. Most volt 40 éves, 45 éves várakozás után, amikor az isteni ígéret be fog teljesedni – 45 év várakozás után! –, megy Józsuéhoz, most is olyan erős vagyok, mint 40 éves koromban. Tudod, Hebront érintették a talpaim, és az Úr, emlékszel, azt ígérte még Mózesnek, hogy ahova Káleb lépett, az az övé lesz. És tudod, Józsué, hogy Hebron az, ahol az Anák fiai laknak, úgyhogy még az Anák fiai is azt igazolják, hogy ez az enyém, mert az Úr nekem ígérte.

A kémek, a tíz kém hogy gondolkodott 45 évvel korábban? A mostani történetünk ideje: hát ott Anák fiai laknak. Esélyünk nincs győzni! Hát óriások laknak ott, hogy tudnánk győzni? Az Úr neve említése hiánya, az Úr szava, ígérete említése hiánya jelzi a hitetlenséget, de a leírásban, a kijelentésben nekünk bátorítás.

Ha viszont ott van az Úr, az ő szava, jelenléte, akkor mondhatjuk mi is: ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? Egyébként Káleb ezt mondta is a bátorításban, a 14. részben majd olvassuk, Józsué is megszólal már, mert meg kell szólalnia, és éppen ezt mondják: hát velünk van az Úr.

Az összehasonlításban a tíz kém azt mondta: mi, amikor magunkra néztünk látva azokat a hatalmas embereket, sáskáknak éreztük magunkat, és látszott a szemükben, hogy ők is sáskáknak tartanak.

Góliát hogy nézhetett Dávidra – ugyenez. De Dávid hogy nézett Góliátra? Ne haragudj Góliát, hogy próbálkozom. Nem kellene, tudom, de hát valamit csak kéne csinálni, mégiscsak Isten népe tagja vagyok. Legalább ennyiben adjam meg a tiszteletet neked, hogy megpróbálok harcolni – Dávid nagyobbak látta az Urat. Ahogy Káleb is meg Józsué is. A tíz kém viszont nem.

A „csakhoggy” kifejezés egy szó itt a magyar nyelvben (csakhoggy), de jelzi, hogy minden áll, ami nagyon jó szó, de nem a jó szó, az ígéret fényében, mert ők hitetlenek. Pedig ők is ismerték az Úr szavát, csak nem bíztak benne.

Az órásoknak az említése itt a végén, még annyit mindenképp említünk meg: visszamegy az a szó, ami itt szerepel a Nóé története felsejtetésé-

sére, amikor az emberi bűn nagyságát mutatja, hogy kik éltek akkoriban, mikor aztán jött az özönvíz, és valóban jelezte, hogy óriások a szó teljes értelmében. De hát épp az özönvíz is azt mutatta, hogy hát ha az Úr ítél, akkor nekik végük van, viszont az övéit megtartja. De a tíz kém számára csak az volt, hogy az óriások, akiknek a szemében mi sáskák vagyunk. Józsué meg Káleb meg azt mondta a 14. rész szerint: „ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér”. Kenyér, amit bekapunk. Azért, mert Józsué és Káleb hittel, bizalommal az Úrra és az Úr jó szavára, ígéretére tekintettek és ez volt az ő nézőpontjuk.

S még egy jellemző: nem volt az véletlen, hogy Isten leíratta ezt: „És nevezte Mózes Hóseát, a Nún fiát Józsuénak.” – 17. vers. Mi jelzi, hogy az Úr számára fontos volt, hogy ebben a történetben lássuk, hogy Hósea, ami azt jelenti szabadító – Jehósua: az Úr szabadít vagy az Úr a szabadító, és ebből jön aztán az Úr Jézus neve számunkra –, tehát a történetnek ez az egyszerű mozzanata is azt jelzi, hogy hát ha a kémek csak arra gondoltak volna, hogy Hósea neve Józsué, akkor az Úr szabadít. De nekik ez nem jelentett semmit. Még akkor sem, amikor ott van Józsué, Káleb először bátorítaná őket, aztán Józsué is bátorítaná, Mózes is, tudjuk meg a Mózes 5. könyvéből, de számukra, mintha mi se történt volna. Ők a rossz hírt vitték, terjesztették, nem az Úr jó hírét.

Most már itt tudatosan mondom így: jó hírét, jó szavát. Jó szó, jó hír, örömhír, evangélium. Rossz hírt visznek, mert nem bíznak az Úrban és az ígéretében. Az Úr népe, ha pontosan az ellenkezőjét éli meg annak, mint ez a tíz kém, és sajnos őmiattuk az egész közösség, akkor örömhírt, evangéliumot nemcsak képvisel, hanem aszerint gondolkodik, aszerint tekint magára, a körülményekre, az ellenségekre akár.

Nézz Jézusra! És innen már olyan egyszerű a folytatás, hiszen számunkra még Káleb és Józsué valamint Mózes, és Áron szempontjából is sokkal mélyebben látszik az, hogy van kire néznünk. Van kiben látnunk az Isten ígéretet beteljesítő személyét, hatalmát, szeretetét – az Úr Jézusban. Eszembe jutott, hogy amikor Nátánáel – János evangéliuma 1. részében van a történet – meghallja Fülöptől, hogy megtaláltuk, akiről Mózes meg a próféták írtak, a názáreti Jézust, a József fiát, Nátánáel azt mondja: „Származhat-e valami jó Názáretből?” És mondja neki Fülöp: gyere és lásd meg magad. Aztán Nátánáel felismeri az Úr Jézusban az ígéretes Messiást.

Neki az, hogy Názáretből azt jelentette, hogy hát onnan nem jöhet jó, mert Názáret lenézett és megvetett volt. A Máté evangéliuma 2. résznek a végén, a 23. versben az egyik beteljesedett ígéretet éppen így mondja a kijelentés, hogy Názáretinek fog neveztetni, mert a próféták, a próféciaik így írták meg, beteljesedett valami. Nátánáel számára a názáreti Jézus – hát

onnan nem jöhet jó. De amikor megismeri Jézust, onnantól fogva a Názáreti neki mindent jelentett: nemcsak egy ember, hanem a Messiás, az ígéretek Messiása. Nátánáel az Úr Jézus tanítványa lett. Mi is azok vagyunk.

Ez a tíz kém is Isten népe tagja volt. Most nem az ő örök életüknek a dolgairól van szó, amikor ennek a történetnek a magyarázatát nézzük, hanem hogy abban a helyzetben, akkor és ott az Úr ószövetségi népe miattuk meg az ő személyük földi értelemben valami nagy keserőséget élt meg sajnos, mert hitetlenül gondolkodtak. Nem a hit nézőpontjából, hanem a hitetlenség nézőpontjából.

Mi a földi életünk során Nátánáelhez hasonlóan is, Józsuéhoz, Kálebhez hasonlóan is megélhetjük hasonlóan azt, amit ők. A földi életünkben is vannak célok, tervek, isteni célok, isteni tervek, a földi életünk vége után is vagy a meghalásunkkor vagy ha Jézus eljön, akkor, azok már az örök célok, örök isteni tervek. Mindenre vonatkozóan ez a történet abban bátorít, hogy ne hogy csak azt nézzük, ami esetleg még jó is az ígéretek, a célok, a tervek kapcsán, hanem akkor is legyen ott mindig: ahogy az Úr megmondta, ahogy az Úr megígérte.

Ha meg valami rossznak tűnik, de nem a rossz hírért terjesztjük, mert lehet, hogy rossz, de hát ha odatesszük mellé: ahogyan az Úr megígérte, ahogyan az Úr megmondta. Mert a Római levél 8. részében nemcsak az van, ami a 32. versben, hogy Jézussal együtt mindent ad az Úr, hanem a 28.-ban is van valami ígélet: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” – elhívottak.

A földi életnél, mostanában is csak nyáron hány esküvő volt. És általában esküvő után pár hónappal is a párok mindig nagyon boldogok és mondják, hogy minden milyen jó, de aztán eltelik egy-két év és akkor már az ifiben, az adott család körben néha hallani olyan bizonyágtételt is, hogy hát mostanában összevesztünk, és nem is olyan könnyű elviselni a társamat. De attól még jó, hát az Úrtól kaptam ajándékba, csak most vannak próbák. Vagy a lakáskérdés. Több fiatal család épít házat vagy keres lakást vagy albérletet, vagy idősebbek is. És nem mindig ideális minden, de az Úr ígérete szempontjából nézve még a nehézségben is odatehetjük, hogy igen, most hát nem olyan jó nekünk, most éppen nincs lakásunk, vagy éppen hogy küzdünk az építőkkal, de az Úr megígérte, hogy... Vagy ha más nem: de az Úr velünk van.

Nem szeretném az Úr személyét meg az Úr ígéletét lekicsinyíteni ezekkel az érzelmeimet is kifejező mellékmondatokkal, csak szeretném jelezni, hogy én is hogy gondolkoznék, hogy éreznék, hogyha nem lenne ott az a hatalmas lehetőség, amit ez a történet végig bátorításként sugall. De ha ott van az, hogy amint az Úr megmondta, ahogy esküvel megígérte – jó szó.

Eszembe jutott az is, amikor az egyik asszonytestvér rákos beteg volt és olvasta a János evangéliuma 11. részét, ahol ugye ott van Lázár feltámasztása csodatörténete elején, hogy „ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való”. És elmondta, hogy neki ez micsoda erősítés volt arra, hogyha meg fogok halni, az is az Isten dicsőségére lesz. Nem azt olvasta ki akkor és ott a csendességben, hogy tehát az Úr engem meg fog gyógyítani. Azt is kiolvashatta volna, de ő azt értette meg, hogy velem van az Úr és megdicsőíti magát a meghalásomkor, hiszen „ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg” az ő ígérete szerint.

Az Úr Jézus szintén minden ígéretet komolyan vett. És ahogy szoktuk mondani, most mondjuk a kifejezéssel: számára a jó szó a végén azért mégsem a jó szó lett, hanem a legrettenetesebb hír, hogy akkor te vagy, aki hordozod az ítéletet, fiam, és nem az elveszettek. Mert ez volt a váltság ára. De ő ezt az ígéretet is beteljesítette és így győzött. Merjük-e ezt hinni?

Ennek a történetnek a bátorító üzenete a negatív példában látszik és sugárzik. Sok minden hiányzik ennek a történetnek a leírásában, ahol a Szentírás sok más helyén ott van egyértelműen a bibliai történetekben: az Úr személye, az Úr neve, az Úr szava, jó szava, ígérete, amint megmondta az Úr, ahogy mondtam nektek, ahogy én nektek adom – egy csomó isteni tulajdonság, jelző, tett, ami hirdeti nekünk a bibliai kijelentésben, hogy ilyen Urunk van, ezt mondta, ezt ígérte, és ő ezt be is teljesíti. Ha ezt hitték volna, akkor és ott Izrael fiai, azonnal bementek volna az ígéret földjére.

De mivel nem hitték, Istennek a kegyelme másképpen kellett, hogy megmutatkozzon. Megmutatkozott, de az már a fiak és az unokák nemzedéke életében teljesedett be földi módon. Az, hogy örökkévaló módon azok, akik akkor éltek az atyák és nagyapák nemzedéke, ez az Úrra tartozik. És ez az Úr kegyelmes, igazságos és szent. De a földi életünket, mindenképpen szeretné az Úr, hogy ne félve, aggódva, elkeseredve, hitetlenül éljük, hanem benne bízó hittel akkor is, ha minden szép és jó, de akkor is, hogyha az Isten jó szava kell ahhoz, hogy a nehézségek, próbák, bajok között megdicsőíthesse magát.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, téged, hogy az Úr Jézus valóban a názáreti Krisztus, aki vállalta a megvetettséget, a gyalázatot, vállalta az ígérek beteljesítését maradéktalanul. Urunk, de ezért lehet nekünk örök életünk, ezért lehet reménységünk akkor is, hogyha nagyon reménytelen minden talán számunkra a földi életben. És köszönjük, hogy az életünk legapróbb részleteiben is igaz minden szavad, ígéreted.

Bocsásd meg, ha nem mertünk vagy nem tudtunk bízni benned. Ebben is újíts meg bennünket, Urunk. Add nekünk is, azt a töretlen hitet, hűséget,

a várakozásban is reménységet, amit a történetben láthattunk Káleb és Józsué személyében. Köszönjük, hogy ők sem a maguk erejéből lehettek ilyenek, hanem egyedül a te kegyelmed által. És Urunk, ez a kegyelem nekünk is elég.

Azért imádkozunk most, hogy segíts egymást is bátorítani, ha kell, inteni, vigasztalni. Köszönjük, hogy csakugyan az élet legnehezebb próbái, terhei között is igaz, hogy amit te mondtál, az az, hogy javunkra válik, mert a veled való közösséget is erősítheti. Arra kérünk, hogy segíts ezért hűséggel imádkoznunk nemcsak magunkért, hanem másokért elsősorban most.

És kérünk arra is, hogy amikor eljön az idő, ahogy nekünk is el kell menni, azt is tényleg azzal a hittel tegyük, hogy az Úr Jézus legyőzte a halált is. Köszönjük, hogy az ő feltámadása a mi feltámadásunknak is bizonyos záloga. Köszönjük, hogy még az utolsó ellenség sem győzhet le bennünket, mert az Úr Jézus legyőzte és ezért lehet, ha kell még a meghalás is nyereség. De köszönjük, hogy mi élhetünk, hogy dicsőségedre, beléd vetett hittel.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézus érdeméért.

Ámen.

651

Ki az Úrban bízott

(811)

✂ [?]

♪ [?]

G C D G G/h D
 Ki az Úr - ban bí - zott, nem csa - ló - dott még.

G C D G G/h D
 El - ső len - nék én, ha szé - gyent val - la - nék.

D G D7 G D
 Nem, te nem hagysz cser - ben, ö - rök Kö - szir - tem!

G C G/d D G
 Meg - ren - dül - het ég, föld, a te i - géd nem!

2. Megígérted nekünk: mind kap, aki kér,
 Talál, aki keres, s mindig célhoz ér,
 És ki hittel zörget, ha nem lankad el,
 Nálad, kétség nélkül, tárt ajtóra lel.

3. Azért merem bátran, hittel vetni rád
 Minden gondom, terhem, magam, s más baját:
 Mindazt, ami szívem titkon gyötri még,
 Hisz te minden könnyem számontartod rég.

4. Te vagy a hű támasz, leghívebb barát,
 Fénylő Nap, ki szórja tiszta sugarát.
 Éjen, halál völgyén vezet e sugár
 Oda, hol a Bárány vacsorája vár.